

Gossos

“Sempre hem volgut evolucionar”

Gossos està d'enhorabona. Aquest 4 d'abril, en un especial concert a l'Auditori, celebren els 15 anys d'una carrera que ha anat evolucionant, provant nous sons i noves experiències, i que es troba, possiblement, en el seu millor moment. Crítica i públic ha volgut reconèixer la qualitat del nou treball, Oxigen, que obre una nova etapa als de Manresa.

15 anys de carrera. Com recordeu, amb la perspectiva del temps, els vostres inicis?

Natxo Tarrés: Bàsicament, quan vam començar, mai hauríem pensat dedicar-nos a això. Pensa que, en aquella època, el somni de qualsevol banda era treure un disc. Era una possibilitat remota.

Oriol Farré: Al principi, en comptes de llençar pues al públic, llançàvem trossos de fuet. I no només era una broma. Només teníem dues pues. Ens ho fèiem com podíem.

Natxo: Comença sent un divertiment i després hi ha un procés de professionalització.

Per què el nom de "Gossos"?

Natxo: Ens vam identificar molt ràpid. Sempre hem sigut gent molt de carrer, de locals...

Oriol: Sempre ens ho agafàvem tot molt tranquil·lament...

La situació de la música era millor abans que ara?

Juanjo Muñoz: Sempre ha sigut difícil.

Oriol: Abans era més difícil editar un disc.

Natxo: I, a la vegada, era més fàcil destacar. No érem tants.

De fet, ara, es poden comprar les cançons, individualment, a través de l'iTunes o de l'eMusic. Com creieu que canviarà la indústria en els propers anys amb la revolució que suposa la xarxa?

Natxo: La xarxa és una cosa viva. És molt difícil preveure què passarà. Fa poc més d'un any que funciona el MySpace i nosaltres ens hi hem ficat. Avui, tenim més de 30.000 visites. T'has d'adaptar.

Oriol: Paradoxalment, es torna a allò que es feia fa 30 anys, primer es treien els singles i quan se n'havien venut més de quatre, es treia l'LP.

Natxo: Cada vegada hi ha més gent que s'autoedita el seu treball. Però els músics tampoc es poden ocupar de tot.

Després de grans èxits, i de 4 discos al mercat, decidiu editar un en castellà: De viaje (2000). Per què?

Oriol: Perquè va sortir així. Havíem tocat molt a Catalunya. Havíem anat a quasi tots els llocs.

Natxo: El títol era molt clar, era un viatge. Era una qüestió de salut mental, no d'anar a fer diners. En aquella època, fèiem 80 bolos cada any. Avui, fer-ne 30 és un èxit brutal.

Juanjo: Jo crec que estem on estem gràcies a aquell disc. Hi havia un col·lapse, i necessitàvem fer un disc així. Era un treball per a llocs més recollits, per a teatres petits.

No va sortir com esperàveu. De fet, l'han comparat amb el Mundo infierno de Sopa de Cabra. Us van acusar de traïdors?

Natxo: Amb nosaltres, més que soroll, hi va haver indiferència.

Durant els primers anys de la vostra carrera, el vostre so es definia per ser, per damunt de tot, acústic. Però, el 2002, entra a formar part del grup el bateria Santi Serratosa i, amb el disc El Jardí del temps, comenceu a treballar les guitarres elèctriques.

Oriol: Sempre hem volgut evolucionar. Cada disc vol ser un pas endavant.

Natxo: Nosaltres, a nivell personal, anem canviant i tenim gustos diferents. Per tant, cada vegada ens surt alguna cosa diferent. Som molt lliures, en això.

Fins avui, que amb Oxigen obriu una nova etapa. Quina és la metàfora que vol transmetre el disc?

Oriol: Ja respirem. És agafar aire, i és el disc on ens trobem més còmodes. Estem alliberats.

Natxo: Poc a poc ens hem anat adaptant a nous sons, més elèctrics, i és en aquest disc on ens hem trobat millor.

Heu treballat reggae, hip-hop i, fins i tot, rap. Aquest eclecticisme ha sorgit espontàniament o l'heu buscat?

Natxo: Surt bastant natural. Estem en un moment que no hi ha una tendència clara. Ens agrada molt tot tipus de música. Hi ha la voluntat d'arriscar-nos a provar coses.

Gossos, avui, és un grup de rock o de pop?

Oriol: Jo diria que som un grup de rock en esperit i de pop en essència.

Juanjo: A nivell instrumental, som rock i a nivell melòdic, som pop.

Un dels aspectes més destacats del nou treball és la col·laboració, a la cançó "Corren", de Dani Carbonell de Macaco. Per què ell?

Natxo: El coneixíem d'abans i, d'alguna manera, sempre l'hem admirat. Sabíem que l'interessàvem com a grup, i ell mai havia fet res en català...

"En un instant" està basada en l'assassinat de Josep Maria Isanta, a la Patum de Berga del 2005. És una cançó que necessitàveu fer per treure la ràbia?

Natxo: Sí. És impotència. Som molt de comarques i, quan va passar allò, va ser una sensació d'injustícia... Ens va tocar molt. La cançó intenta ser una mena de catarsi a aquest dolor que sentim com a nostre.

També feu denuncia social a "Un món de flors i violes". No us agrada l'entorn en què vivim, avui?

Natxo: Hi ha denúncia social, però també hi ha molt de positivisme. Intentem parlar d'allò que ens envolta. No tenim solucions màgiques, però sí que volem transmetre la sensació que les coses es poden canviar.

Aquest ha de ser el disc que us projecti internacionalment?

Oriol: A l'abril, anem a Holanda. Ens faria molt il·lusió, sí, poder arribar a altra gent...

Per Albert Lladó, albert@edicat.cat. Fotos: Ivan Giménez